

NAGYATÁDI HORVÁTH TAMÁS

Az élet betege

Valami megártott. Újra.
A még ritkás koronákon
átütő bronz sugarak
üveghangokat pendítenek.

Mintha volna célja, varázsol,
pedig valahogy szétesett.
Újra. Zsebre rak egy marék
éles cserepet, hogy mire

kabátja ronggyá feslik,
titokzatos táncától
tompuljanak egymáshoz.
Nézi az emlékezetté növő

képeket, ahogy emberré lesz
az erdőről hozott csemetetölgy,
lombjával évszázadok
akaratába gabalyodva –

Autoagathon

Körültekintően és óvatosan,
a ráhagyott varázslatban
bízva hagyja tovasodródni
a szóárban ébredő képeket,

mert nincs szíve megtörni
az elkezdett mondatok
egyszerű ívét, amelyekben
iramló indulatokat, mint

ismerős arcokat vél megidézve
látni, amint felbukkannak
mélysége sötétlő folyamából,
elfutó világok ragyogásától

hitben megszomjazva,
hogy valaki majd biztos,
mert kell, eljön és felemeli,
megtartja fénylő tenyerén

és partra teszi őket,
még ha magukra is maradnak
utóbb gazdájuk átjárhatatlan
éjébe áradó beszédével.

Talán veled

Jégzajlás idején, amikor
a szívekbe lopózott hideg
már nem elég erős a minden
lángok megfagyasztásához,

összehúzzák magukat
a túlélő nagy hitek, és hozzá-
készülnek az alászálláshoz;
amíg lehet, még mélyebbre

kíváncsoznak, a pokol
szívedből nyíló forró fenekére,
öngyulladó szenvedélyek
marasztaló mocsarába,

ahol három nap a világ;
három nap szerelem
és három nap gyötrelem,
míg megnyílik az égbe

vezető út, hogy Jézus
nyomát követve felérjenek,
talán veled, a magas mennybe,
végül csaknem eltévedve.

